



## Arrest

nr. 136 174 van 14 januari 2015  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam samen met haar dochter op een niet nader bepaald ogenblik het Rijk binnen.

Op 14 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 april 2011 werd de voormelde aanvraag door de verwerende partij ongegrond verklaard en op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 67 804 van 3 oktober 2011 werd het beroep verworpen.

Op 10 september 2012 legde de verzoekende partij te Lier een verklaring wettelijke samenwoning af met de heer M.T.

Diezelfde dag diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter) en dit in functie van haar relatie met de heer M.T.

Op 27 februari 2013 weigerde de burgemeester van de gemeente Lier het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 1 maart 2013 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter) en dit in functie van haar relatie met de heer M.T.

Op 19 augustus 2013 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 augustus 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter) en dit in functie van haar relatie met de heer M.T.

Op 17 februari 2014 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 februari 2014 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter) en dit in functie van haar relatie met de heer M.T.

Op 5 augustus 2014 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42, § 1 en 42 van de vreemdelingenwet, van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

*“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*Het dossier werd niet zorgvuldig onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2.4.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).*

Bovendien de beslissing vermeldt dat verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en als motivatie : Heeft niet binnen de gestelde termijn (...)als gezinslid van een Burger van de Unie terwijl ze een verblijfskaart als familielid van een Belg aangevraagd had.

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de situatie van verzoekster.

Artikel 42 §1 van de VW stelt : Art. 42. > § 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]

Als de Belgische partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ je aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van hun gezin (zie artikel 42, §1, tweede lid Vw). Op basis daarvan bepaalt de DVZ welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid. Verzoekster werkte (zie loonfiche)

De bestreden beslissing vermeldt niet dat verzoekster een minderjarige dochter heeft die samen met haar partner woonde. Er is geen melding gemaakt van de duur van de samenwoning (augustus 2012).

Verzoekster woont al sinds 2008 in België. Ze heeft een net van vrienden en heeft voldaan aan haar inburgeringscursus. Bovendien werkt ze sinds 28/08/2013.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

Verzoekster meent dat in casu een onderzoek naar haar feitelijke situatie volledig afwezig is. “

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster.

De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor haar.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet alleen objectief incorrect is, maar daarenboven ook niet evenredig is met het belang ervan voor verzoekster. Zij heeft inmiddels een schoolgaande dochter in België en het 'centrum van haar belangen' uitgebouwd en wenst zij haar leven hier verder uit te bouwen.

Verzoekster woont al sinds 2008 in België. Ze werkt sinds augustus 2013. Ze werd van haar werk weggestuurd toen haar werkgever kennis nam van de bestreden beslissing.

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is, terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoekster en haar dochter erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden.

Wanneer aan de voorwaarden voor gezinshereniging niet meer voldaan is, dient DVZ eerst de uitzonderingsbepalingen na te gaan, alvorens de verblijfskaart in te trekken. Dat volgt uit art 42 quater en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. de RvV oordeelt dat "DVZ niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht(art. 42quater §1 Vw), maar tevens of betrokkene niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen (art. 42quater §4 Vw)". Om te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel had DVZ op z'n minst betrokkene moeten uitnodigen om bewijzen à décharge voor te leggen. Gezien dit niet gebeurde, is de beslissing onzorgvuldig gemotiveerd, en wordt ze vernietigd. RvV nr 43.220 van 11 mei 2010.

Art 42 quater § 1stelt dat : Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

*Hier wordt herinnerd dat verzoekster sinds 2008 in België woont dus 6 jaar en toont aan werknemer te zijn sinds een jaar en te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.*

*Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;*

*Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.”*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon in het verleden was tewerkgesteld via uitzendarbeid doch dat de beide tewerkstellingen inmiddels beëindigd zijn, alsook dat nergens uit blijkt dat hij inmiddels opnieuw is tewerkgesteld, zodat niet blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte zou motiveren dat zij een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Ze stelt dat ze een verblijfskaart als familielid van een Belg heeft ingediend.

Op dit punt kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Vooreerst dient de worden vastgesteld dat een Belg eveneens een burger van de Unie is. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing is, hetgeen betrekking heeft op familieleden van een Belg en wordt de aanvraag van de verzoekende partij ook getoetst aan deze wetsbepaling. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering gebrekkig zou zijn of dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldig onderzoek.

*In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 24 februari 2014 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer T.M, van Belgische nationaliteit.

Zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :*

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :*

*- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*

*3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)"*

*In casu* wordt de concrete motivering van de bestreden beslissing dat de referentiepersoon niet over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij refereert naar artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en is van oordeel dat de verwerende partij haar aanvraag niet zomaar kon weigeren doch eerst een behoefteanalyse diende te maken.

Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel in het verleden tewerkgesteld was en er niet blijkt dat hij momenteel opnieuw tewerkgesteld is, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen *in casu* onbestaande zijn, diende noch kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van de verzoekende partij, wanneer deze bestaansmiddelen *in casu* geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de duur van de samenwoning met haar partner, noch dat zij een minderjarige dochter heeft die met hen samenwoont of dat zij een inburgeringscursus voldaan heeft en dat ze werkt sinds 28 augustus 2013.

Wat betreft de tewerkstelling blijkt uit de verdere uiteenzetting van haar middel dat zij echter niet meer tewerkgesteld is. Bovendien blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd aangaande de tewerkstelling van de verzoekende partij met name: betrokkene legt persoonlijke loonfiches voor de periode augustus 2013-januari 2014 voor. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers het is de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Wat betreft de samenwoning met haar partner en minderjarig kind en de gevolgde inburgeringscursus ziet de Raad niet in hoe dit tot een ander besluit zou kunnen leiden in het kader van de beoordeling binnen artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In het kader van de beoordeling binnen artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij enkel te motiveren aangaande de elementen die relevant zijn binnen deze beoordeling. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij een onredelijke beslissing zou hebben genomen.

In zoverre de voormelde uiteenzetting eerder gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat het bevel motiveert dat het recht op verblijf van drie maanden geweigerd wordt en er niet blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan hoe het gegeven dat zij samenwoont met haar partner en minderjarig kind en het gegeven dat zij een inburgeringscursus heeft volbracht, hier afbreuk aan kan doen. Het verblijf van de verzoekende partij is altijd al precair geweest en op geen enkel moment gedekt geweest door een langdurig verblijfsrecht. Evenmin maakt zij met haar vaag betoog aannemelijk dat zij hierdoor automatisch recht zou hebben op een verblijf. De summiere en vage uiteenzetting van de verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er niet voldaan zou zijn aan de evenredigheidsvereiste, noch toont zij hiermee aan dat de bestreden beslissing onvoldoende met redenen is omkleed.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar verblijf werd beëindigd, kan ze al evenmin worden gevolgd. De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met een beëindiging van een verblijfsrecht vermits de verzoekende partij nooit over een verblijf in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of andere bepaling van de vreemdelingenwet heeft genoten. De verzoekende partij heeft juist een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfsrecht, hetgeen haar door de verwerende partij is geweigerd. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat uitsluitend betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht.

Waar de verzoekende partij tot slot nog lijkt voor te houden dat zij werknemer is, dient te worden aangestipt dat zij geen verblijfsrecht als werknemer heeft aangevraagd, doch wel een verblijf heeft aangevraagd in het kader van gezinshereniging. Bovendien lijken haar verklaringen tegenstrijdig waar zij enerzijds stelt werknemer te zijn en anderzijds stelt dat ze van haar werk werd weggestuurd toen haar werkgever kennis nam van de beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de door haar aangevoerde schendingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU